

neopodstatnil podmínky druhého odstavce § 1295 obč. zák., an nevedl pro ně určitých okolností, neuváděje ani, jaká měl aktiva a pasiva, jaké úhrady byly úvěrnímu ústavu poskytnuty na krytí, a čím odůvodňuje, že úvěrní ústav věděl o aktivnosti a dostatečnosti úhrady, a proč jednal tedy neslušně v úmyslu, by dovolatele poškodil. Proto není žalobní nárok podle § 1295 druhý odstavec obč. zák. opodstatněn žalobcovým přednesem.

Čís. 9757.

To, co bylo plněno, třebaš nuceně, na základě právoplatného rozhodnutí, nelze žádati zpět, i když bylo rozhodnutí právně mylné, leda že by bylo zase zrušeno.

(Rozh. ze dne 21. března 1930, Rv I 219/30.)

Žalobce domáhal se na své manželce vrácení toho, co jí byl plnil na výživném, dohnán byv k plnění exekucemi. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Dovolatel nemůže to, co plnil, byť i nuceně, dohnán byv exekucí, na základě právoplatného rozhodnutí, žádati zpět ani, kdyby snad rozhodnutí to bylo právně mylné a odpůrkyni nárok ten přiznaný přiznán býti neměl, neboť i rozhodnutí právně mylné tvoří mezi stranami právo (§ 12 obč. zák.), leda že by bylo, pokud právní řád k tomu prostředky poskytuje, zase zrušeno, o což se však zde nejedná. Neprávem zaujal dovolatel stanovisko, že prý odpůrkyně vyživovací nárok neměla, že jí tedy neměl býti přiznán a že to, co na základě rozhodnutí jí jej přiznávajícího obdržela, musí prý podle § 1435 obč. zák. vrátiti. Tuto t. zv. kondikci causa finita nemá, protože, když rozhodnutí tvořící exekuční titul nebylo zrušeno vůbec, natož ex tunc, jak by k naplnění povahy této kondikce třeba bylo, nelze říci, že důvod platů, jež odpůrkyni na základě rozhodnutí toho konal, pominul.

Čís. 9758.

Dlužník, žádaje o knihovní vklad zástavního práva, musí se vykázati plnou mocí zástavního věřitele. Byl-li však žádaný vklad povolen přes to, že se dlužník nevykázal plnou mocí, nemůže si do usnesení stěžovati sám žadatel. Byl-li po podání knihovní žádosti vyhlášen na žadatelovo jmění úpadek, není k rekursu oprávněn ani správce úpadekové podstaty.

(Rozh. ze dne 21. března 1930, R II 90/30.)